

Povjerenstvo za zakonodavstvo, kolektivne pregovore i zaštitu prava

Na temelju članka 37. Poslovnika, a u vezi članka 28. Poslovnika o radu Gospodarsko-socijalnog vijeća i njegovih radnih tijela, Povjerenstvo za zakonodavstvo, kolektivne pregovore i zaštitu prava na 77. sjednici, održanoj 11. lipnja 2018. godine, razmatralo je **Nacrt prijedloga zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima, s Konačnim prijedlogom Zakona.**

Na osnovi rasprave i izjašnjavanja pojedinih članova Povjerenstva usvojeno je sljedeće

MIŠLJENJE

1. Povjerenstvo za zakonodavstvo, kolektivne pregovore i zaštitu prava podržava donošenje Nacrta prijedloga zakona o provedbi ovrhe na novčanim sredstvima, s Konačnim prijedlogom Zakona.
2. Ovom mišljenju prilaže se izdvojeno mišljenje Nezavisnih hrvatskih sindikata i Hrvatske udruge poslodavaca.
3. Matica hrvatskih sindikata i Hrvatska udruga radničkih sindikata podržavaju izdvojeno mišljenje Nezavisnih hrvatskih sindikata.

IZDVOJENO MIŠLJENJE NEZAVISNIH HRVATSKIH SINDIKATA

Neisplaćene plaće i naknade plaća, ali i otpremnine su tražbine iz radnog odnosa i imaju istovrsnu osnovu za plaćanje – obračun, koji po Zakonu o radu ima snagu ovršne isprave, a za njihovu se naplatu provodi izravna ovrha. Budući da se radi o tražbinama iz radnog odnosa i istovrsnim ispravama koje se naplaćuju u istovrsnom ovršnom postupku, smatramo da nema opravdanog razloga da u ovu skupinu tražbina ne budu uvrštene i otpremnine. Sporovi u vezi s otpremninama oslobođeni su plaćanja sudskih pristojbi pa je opravdano da budu oslobođeni plaćanja i naknade za provedbu ovrhe.

Zbog toga predlažemo dopunu članka 22. stavka 3. podstavka 3. na način da se njime predviđi izuzetak od plaćanja naknade za provedbu ovrhe i u odnosu na otpremnину.

Ovom izdvojenom mišljenju pridružuju se Savez samostalnih sindikata Hrvatske, Matica hrvatskih sindikata i Hrvatska udruga radničkih sindikata.

IZDVOJENO MIŠLJENJE HRVATSKE UDRUGE POSLODAVACA

Članak 12. stavak 1.

„(1) Ako se tražbina iz osnove za plaćanje ne naplati od ovršenika fizičke osobe u cijelosti u roku od 3 godine od primanja u Agenciju, nakon što po **toj osnovi za plaćanje** nije bilo nikakvih naplata posljednjih šest mjeseci uzastopno s računa tog ovršenika, Agencija prestaje s izvršavanjem te osnove za plaćanje za ovršenika iz osnove za plaćanje za kojeg su zadovoljeni navedeni uvjeti.“

Prijedlog:

(1) Ako se tražbina iz osnove za plaćanje ne naplati od ovršenika fizičke osobe u cijelosti u roku od 5 godine od primitka u Agenciju, nakon što po računima ovršenika iz članka 4. stavak 1., 2. i 3. ovog Zakona nije bilo nikakvih naplata posljednjih šest mjeseci uzastopno, Agencija prestaje s izvršavanjem osnova za plaćanje za ovršenika za kojeg su zadovoljeni navedeni uvjeti.

Obrazloženje:

Trenutno predložena zakonska odredba nepravedna je i selektivna budući da bez opravdanog razloga prioritizira prvog vjerovnika u naplatnom redu po čijoj osnovi se vrši naplata i isključuje sve kasnije osnove za plaćanje, ako po njima nije bilo nikakvih plaćanja u periodu od tri godine. Možda je potraživanje tog prvog vjerovnika bilo toliko da je ono samom svojom visinom isključivalo kasnije osnove, a nakon njegove naplate bi se namirile i sve ostale osnove za plaćanje. Dakle, dodatno, i ovdje se izuzima, zaobilazi i zaboravlja socijalni kriterij kao jedini relevantan za oslobađanje dužnika od određenih obveza.

Naime, cilj koji se spominjao prije donošenja ovog zakonskog nacrta je bio da se deblokiraju oni građani koji nemaju mogućnosti naplate zbog objektivnih gospodarskih tj. socijalnih razloga, konkretno, da se deblokiraju građani kod kojih nema prometa po računima u određenom periodu vremena, a ne da se iz redoslijeda naplate izuzmu određene osnove po kojima nema naplate, iako se istovremeno može uredno naplaćivati neka druga osnova u redoslijedu.

Predlažemo stoga pravičnije rješenje koje promatra naplate po računima pojedinog ovršenika, a ne po osnovama za plaćanje jer je, zapravo, mjerodavan i relevantan kriterij za otpust dugova onaj je li ima prometa po računu; on daje relevantnu informaciju o opterećenosti ovršenika i njegovoj platežnoj sposobnosti.

Također, glede perioda neaktivnosti po računu ovršenika a nakon kojeg bi Agencija prestala izvršavati osnove za plaćanje, smatramo da je primjerenoji period onaj od 5 godina umjesto predložene 3 godine i to posebno u odnosu na ovršenika. Jer, životno je da će se ovrhovoditelj nakon trogodišnjeg čekanja, a nakon što mu je Agencija prestala izvršavati plaćanje po spornom računu, pokušati okrenuti drugim sredstvima ovrhe, što je uvijek težak udarac za dužnika, nego da će to pokušati učiniti nakon 5 godina bezuspješnog čekanja jer taj period vjerojatnije ukazuje na nesposobnost tog ovršenika za plaćanje po bilo kojem ovršnom sredstvu.

Dakle, ako je već ideja zakona da se osnova za plaćanje može prestati izvršavati, što je već samo po sebi vrlo problematično, osnova za plaćanje trebala bi se prestati izvršavati samo u slučaju kada po svim računima konkretnog vjerovnika po kojima se i inače temeljem zakona obavlja naplata/pljenidba nije bilo naplata/prometa, a ne po samoj osnovi.

Članak 36.

„Ovaj Zakon stupa na snagu osmoga dana od dana objave u „Narodnim novinama“ osim odredbe članka 22. ovog Zakona koja stupa na snagu 1. studenog 2018. godine.“

Komentar:

S obzirom da je ovim zakonskim prijedlogom uvode naknade (troškovi) koji uvelike utječe na financijske planove pravnih osoba, a koji trošak nije predviđen financijskim planom za 2018. godinu, predlaže se odgoda primjena Zakona, ili barem članka 22. Zakona, do 1. siječnja 2019. godine.

Koordinatorica Povjerenstva

Admira Ribičić